

Sygn. akt V GC 329/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

A. D. (nr NIP (...))

Przeciwko

A. z siedzibą w S. (Francja) działającej przez A. S.A. Oddział w Polsce (nr KRS (...))

o zapłatę 10 730,06 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego A. z siedzibą w S. (Francja) działającej przez A. S.A. Oddział w Polsce na rzecz powódki A. D. kwotę 10.277,65 zł (dziesięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 05.12.2013 roku do dnia 31.12.2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. ustala, że powódka wygrała proces w 96%, pozwany w 4% i pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powódka A. D., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w pozwie, skierowanym przeciwko A. z siedzibą w S. (Francja), działającego przez A. S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 10730,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podała, że w dniu 14.08.2013 r. P. K., kierując pojazdem marki D. o nr rej. (...), spowodował kolizję drogową, w skutek czego doszło do uszkodzenia pojazdu marki M. (...), o nr rej. (...), będący własnością T. B.. Sprawca kolizji był, w dniu zdarzenia, ubezpieczony w A. S.A. oddział w Polsce. Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K.W zakresie jej działalności mieści się konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności w celu rozliczenia wynagrodzenia za naprawę pojazdu z przysługującego poszkodowanemu odszkodowania. Powódka z własnych środków zakupiła części niezbędne do naprawy, a następnie dokonała naprawy pojazdu. W dniu 04.11.2013 r. powódka

przesłała całą dokumentację, obejmującą pełnomocnictwo właściciela pojazdu, oryginały faktur za zakupione części i rachunek za naprawę pojazdu na adres pozwanego. Do chwili obecnej zapłata nie nastąpiła.

W odpowiedzi na pozew A. z siedzibą w S. (Francja), działający przez A. S.A. oddział w Polsce wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych lub na podstawie spisu kosztów w przypadku jego przedstawienia.

W uzasadnieniu pozwany ubezpieczyciel podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki, gdyż nie przedłożyła ona umowy cesji wierzytelności. Pozwany zaprzeczył, jakoby otrzymał od powódki wskazaną umowę cesji wierzytelności oraz pełnomocnictwo właściciela pojazdu, w związku z czym nie był on uprawniony do wypłaty należnego odszkodowania na jej rzecz. Ponadto pozwany zakwestionował roszczenie powódki co do wysokości. Zakwestionował również zakres przeprowadzonych przez powódkę napraw. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wyrządzenia szkody nie musi oznaczać użycia wyłącznie części oryginalnych. Pojazd M. przed przedmiotową szkodą uczestniczył w trzech innych szkodach. Nie jest znany ich charakter oraz zakres uszkodzeń. Brak jest informacji co do stref uszkodzeń i rodzaju części jakich użyto do naprawy. Z kolei właściciel pojazdu – poszkodowany T. B. jest podatnikiem podatku VAT, zatem brak jest możliwości wypłaty odszkodowania w zakresie w jakim obejmowałoby ono kwotę podatku VAT. Wreszcie w odniesieniu do wymagalności roszczenia o odsetki, pozwany z ostrożności procesowej podniósł, że Sąd stosownie do art. 316 kpc bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili wyrokowania. Tym samym dopiero od tego dnia należą się od zobowiązanego odsetki za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powódka nie jest podatnikiem VAT.

(**Dowód:** zaświadczenie CEIDG – k. 14, wypis KRS – k. 11-13, zeznania powódki A. D.)

W dniu 14.08.2013 r., miała miejsce kolizja drogowa. Jej sprawcą był P. K., który prowadził samochód marki D. (...) o nr rej. (...). Pojazd ten, w dniu zdarzenia, posiadał ubezpieczenie OC w ruchu krajowym, świadczone przez A. z siedzibą w S. (Francja), działające przez A. S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W.. Na skutek kolizji pojazd marki M. (...), o nr rej. (...), należący do T. B., został uszkodzony i wymagał naprawy. Szkodę ubezpieczyciel zarejestrował pod nr (...)

(**bezporne**)

Naprawę przeprowadzono w warsztacie powódki, która prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności, w postaci prawa do zwrotu kosztów naprawy pojazdu marki M. (...), o nr rej. (...), przysługującą poszkodowanemu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 14.08.2013 r., likwidowaną przez pozwanego ubezpieczyciela A. z siedzibą w S. (Francja), działającego przez A. S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W..

(**dowód:** zeznania świadka T. B., zeznania powódki A. D.)

Pojazd marki M. (...), o nr rej. (...), uczestniczył wcześniej w trzech zdarzeniach drogowych, tj. w dniu 30.04.2010 r., w dniu 24.05.2010 r. oraz w dniu 04.03.2011 r. Strefa uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, powstałych w wyniku zdarzeń w dniach 30.04.2010 r. oraz 24.05.2010 r., nie jest tożsama ze strefą uszkodzeń pojazdu powstałych w kolizji z dnia 14.08.2013 r. – brak możliwości „nałożenia się uszkodzeń”. Natomiast w przedmiotowej kolizji oraz kolizji z dnia 04.03.2011 r. uszkodzeniu uległy te same elementy pojazdu. Zgodnie z danymi zawartymi w aktach szkody z dnia 04.03.2011 r. ((...)) naprawa pojazdu została wykonana w (...) Sp. z o.o., (...) B., ul. (...). Do naprawy użyto części oryginalnych. Samochód w chwili zaistnienia kolizji z dnia 14.08.2013 r. był w 50 miesiącu eksploatacji od daty pierwszej rejestracji (cztery lata i dwa miesiące).

(**dowód:** opinia biegłego – k. 236-286, odpowiedź z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 125-126v, k. 60-69 akt szkody, zeznania świadka T. B., zeznania świadka M. G.(...)

Powódka wykonała naprawę przedmiotowego pojazdu. Do naprawy użyła oryginalnych części zamiennych, zakupionych w (...) Autoryzowany Dealer i Serwis (...) w B.. Na zakup części powódka uzyskała 10% rabatu. Zapłata nastąpiła w formie gotówkowej.

(**dowód:** faktura nr (...) – k. 15-16, faktura – korekta nr (...)– k. 17, faktura nr (...) – k. 18, zeznania świadka T. B., zeznania świadka M. G., (...), zeznania powódki A. D.)

W piśmie z dnia 17.01.2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 10730,06 zł, przysługującej z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...), o nr rej. (...), należącym do T. B., który zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności. Powódka wyznaczyła pozwanej 7 dniowy termin zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(**dowód:** pismo z dnia 17.01.2014 r. – k. 28-29)

W piśmie z dnia 13.11.2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 10730,06 zł, przysługującej z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...), o nr rej. (...), należącym do T. B., który zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności. Powódka wyznaczyła pozwanej 7 dniowy termin zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(**dowód:** pismo z dnia 13.11.2014 r. – k. 145-146)

W piśmie z dnia 01.12.2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 10730,06 zł, przysługującej z tytułu naprawy pojazdu marki M. (...), o nr rej. (...), należącym do T. B., który zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności. Powódka wyznaczyła pozwanej 7 dniowy termin zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(**dowód:** pismo z dnia 01.12.2014 r. – k. 21-22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie poza sporem była odpowiedzialność pozwanego A. z siedzibą w S. (Francja), działającego przez A. S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W. z tytułu pokrycia kosztów naprawienia szkody, powstałej w wyniku uszkodzenia pojazdu należącego do T. B.. Natomiast sporna była wysokość odszkodowania. Ponadto pozwana podniosła, że powódka nie wykazała, iż doszło do przelewu wierzytelności, w związku z czym brak jest podstawy materialnoprawnej uzasadniającej istnienie roszczenia powódki.

Wskazać należy, że powódka wykazała w przedmiotowym postępowaniu, iż zawarła z właścicielem pojazdu marki D.(...) o nr rej. (...), T. B., umowę cesji wierzytelności. Okoliczność tę potwierdzili T. B., słuchany w charakterze świadka, jak również A. D., słuchana w charakterze strony. Umowa cesji wierzytelności, jak również pełnomocnictwo właściciela pojazdu zostały przesłane pozwanemu. Zeznaniami w/w świadka oraz powódki Sąd dał wiarę w całości, gdyż są one spójne, logiczne i koherentne. Sąd nie dopatrywał się w nich mówienia o faktach nieistniejących. Relacjonowali oni jedynie to, co rzeczywiście wiedzieli. Jeżeli czegoś nie pamiętali lub nie byli pewni określonych okoliczności, szczerze to przyznawali.

Wobec tego, że rozstrzygnięcie kwestii wysokości odszkodowania wymagało wiadomości specjalnych Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kosztorysowania napraw pojazdów na okoliczność:

a) wysokości uzasadnionych i celowych kosztów usunięcia uszkodzeń powstałych w pojeździe M. (...) w wyniku zdarzenia w dniu 14.08.2013 r., z uwzględnieniem zastosowania części oryginalnych oraz zamienników o takich samych właściwościach użytkowych oraz stawek roboczogodziny właściwych dla rynku lokalnego;

b) czy uzasadniona była wymiana listwy prawej chromowanej zderzaka tylnego, zaślepki uchwytu holowniczego, rury wydechowej oraz czujnika parkowania, biorąc pod uwagę ujawniony zakres uszkodzeń pojazdu M.;

c) czy dokonana naprawa pojazdu M. po zdarzeniu z dnia 14.08.2013 r. doprowadziła do wzrostu jego wartości, jeżeli tak – w jakiej wysokości.

Biegły po zapoznaniu się z przedłożonymi przez Sąd aktami niniejszej sprawy, aktami szkody, danymi zawartymi w komputerowym systemie do kosztorysowania napraw pojazdów (...), a także po dokonaniu oględzin pojazdu, w oparciu o ich analizę ustalił, iż biorąc pod uwagę ujawniony zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, wymiana listwy prawej chromowanej zderzaka tylnego, zaślepki uchwytu holowniczego, rury wydechowej oraz czujników parkowania były uzasadnione. W ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przewidział do wymiany przy naprawie pojazdu listwę prawą chromowaną zderzaka tylnego, zaślepkę uchwytu holowniczego oraz rurę wydechową. Zakres stwierdzonych uszkodzeń zderzaka tylnego, w którym montowane są cztery czujniki parkowania uzasadniał wymianę przy naprawie pojazdu czujnika zewnętrznego prawego i czujnika wewnętrznego lewego. Ponadto samochód w chwili zaistnienia kolizji z dnia 14.08.2013 r. był w 50 miesiącu eksploatacji od daty pierwszej rejestracji (cztery lata i dwa miesiące). Zgodnie z Instrukcją Określania Rynkowego Ubytku Wartości Pojazdów nr 1/2009 z dnia 12 lutego 2009 r. wzrost wartości pojazdu z tytułu wykonanej naprawy może wystąpić w przypadku pojazdów eksploatowanych powyżej 6 lat od daty pierwszego dopuszczenia pojazdu do ruchu. Natomiast dla pojazdów młodszych, tak jak w przedmiotowym przypadku, naprawa pojazdu wiąże się zazwyczaj z rynkowym ubytkiem wartości pojazdu. Dlatego też naprawa pojazdu po szkodzie z dnia 14.08.2013 r. nie doprowadziła do wzrostu jego wartości. Poza tym w pojeździe, w dacie szkody, w strefie uszkodzenia, zamontowane były części oryginalne i dokonanie naprawy przy użyciu części oryginalnych dawało gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego.

Całkowity koszt naprawy brutto samochodu M. (...) o nr rej. (...), ustalony w Systemie (...), zgodnie z cennikiem części oryginalnych wynikających z faktur przedstawionych przez powódkę (uwzględniając 10% rabat otrzymany przez powódkę), wyniósł 10277,65 zł.

Sąd podzielił w tym zakresie w całości wnioski wynikające z opinii biegłego. Opinia podlega ocenie, jak każdy inny dowód, według art. 233 § 1 k.p.c. W wypadku opinii biegłego, gdy w grę wchodzi wiedza specjalistyczna, kontrola wiarygodności opinii i wypowiedzi biegłego jest utrudniona. Dokonując oceny Sąd kontroluje wnioski i wywody opinii biegłego pod kątem widzenia ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania stanowiska, podstaw opinii (powoływania się na piśmiennictwo i inne źródła, stosowania konkretnych metod badawczych).

W ocenie Sądu sporządzona w sprawie opinia biegłego M. M. w całości zasługiwała na uwzględnienie. Opinia została wykonana szczegółowo, a przedstawione ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać tę opinię za pełną i kompletną. Wywody biegłego są logiczne i trafne, a także zgodne z zasadami poprawnego wnioskowania.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art. 34 ust.1 i art. 36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład

ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodą wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Z zasady, iż zakład ubezpieczeń odpowiada w takim zakresie, w jakim odpowiada posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego, wynika że ocena roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego, następuje na podstawie odpowiednich przepisów prawa cywilnego, określających do jakich świadczeń byłby obowiązany posiadacz lub kierowca samochodu, który spowodował wypadek.

Jak sygnalizowano, spór między stronami sprowadzał się przede wszystkim do ustalenia wysokości odszkodowania za naprawę pojazdu. Należy zaznaczyć, że wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Przepis art. 361 § 1 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle zaś § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego.

Poza sporem jest fakt, że pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę, z tytułu ubezpieczenia OC. Natomiast pozwany zakwestionował zawarcie przez powódkę umowy cesji wierzytelności z właścicielem pojazdu oraz wysokość kosztów naprawy, które powódka ustaliła na kwotę 10730,06 zł. Powódka nie otrzymała należnego wynagrodzenia.

Jak już wyżej wskazano, powódka wykazała w przedmiotowym postępowaniu, iż zawarła z T. B. umowę cesji wierzytelności, jak również fakt naprawienia przedmiotowego pojazdu.

W ramach przeprowadzonych szczegółowych wyliczeń, biegły przedstawił dwa warianty wyceny naprawy pojazdu marki M. o nr rej. (...). Zgodnie z pierwszym wariantem, z zastosowaniem nowych oryginalnych części, koszt naprawy wyniósł 11245,72 zł brutto. Zgodnie z drugim wariantem, z zastosowaniem nowych części oryginalnych, w oparciu o ceny części wynikające z faktur przedstawionych przez powódkę, tj. z uwzględnieniem 10% rabatu, koszt naprawy wyniósł 10277,65 zł brutto.

Należy wskazać, że w pojeździe, w dacie szkody, w strefie uszkodzenia, zamontowane były części oryginalne i dokonanie naprawy przy użyciu części oryginalnych dawało gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego. Ponadto naprawa pojazdu po szkodzie z dnia 14.08.2013 r. nie doprowadziła do wzrostu jego wartości. Dlatego też Sąd stwierdził, że do naprawy przedmiotowego samochodu można było wykorzystać oryginalne części zamienne. Pozwana natomiast we własnej kalkulacji dokonała 30% potrącenia wartości części niezbędnych do naprawy pojazdu oraz 30% potrącenia wartości materiału lakierniczego niezbędnego zgodnie z technologią producenta przy naprawie pojazdu w opiniowanym przypadku, co nie znalazło żadnego uzasadnienia.

Z uwagi na fakt, że powódka nie jest podatnikiem VAT i nie może odliczyć podatku VAT, należy się, tytułem wynagrodzenia za naprawę uszkodzonego pojazdu, kwota 10277,65 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 436 k.c., art. 805 k.c. i art. 822 k.c. w zw. z art. art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10277,65 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 817 k.c. i art. 481 k.c., przy czym określając termin odsetek od kwoty 10277,65 zł, Sąd miał na uwadze termin zgłoszenia szkody od którego należało liczyć początek biegu terminu wskazanego w art. 817 § 1 k.c.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawiono szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu, ustalając, że koszty w 4% obciążają powódkę i w 96% stronę pozwaną – proporcjonalnie do rozstrzygnięcia merytorycznego co do zasadności żądania pozwu.

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w wyroku.

SSR Marianna Grzyb